

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma, Sive Avrea Armilla Bartholomæi Fvmi Placentini,
ordinis Prædicatorum, ac hæreticæ prauitatis Inquisitoris**

Fumo, Bartolomeo

Antverpiae, 1570

Sagittarii Sarraceni.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30427

attribution: ut dicit Silu. ibi. §. 2. sed ad sacramentum extremæunctionis adiungit, forte quasi dubitet.

⁴ SACRAMENTVM baptisMI, confirmationis, communionis, pœnitentiae, & extremæunctionis, secundum Iuristas: ut refert Pet. de pa. 4. sen. d. 9. sunt necessaria, id est, sub precepto, loco, & tempore: ita quod potens ea recipere, & nolens, mortaliter peccat. Sed Caius verb. confirmationis, dicit, quod confirmationis non est necessaria. Supt. Confirmationis, §. 1. neque exrema unctionis, neq; diu intens mortaliiter peccat, nisi ex eo tempore. infra, unctionis, §. 1. Pœnitentia vero est tantum ei necessaria, qui mortaliter peccauit. Neque viaticum est sacramentum necessarium. suprà, Communionis, §. quattro. VII sacramento ad alium finem, quam si institutum, non semper est mortale, ut patet in matrimonio.

SACRILEGIUM.

⁵ SACRILEGIUM importat irreuerentiam rerum sacrarum, seu iniuriam, & ex genete suo mortale est, & continet tres species cum suis circumstantijs necessariis ad confessionem, si eut aliae circumstantiae mutantes speciem. Vel enim fit iniuria personæ sacræ, ut cum percudit clericus, vel alter sit ei violentia contra iuris statutum, vel contra votum personale, ut putat castitatis, & sic habemus unam speciem, ut fit iniuria loco sacro, ut cura extahitur quis, qui illuc fugerat, ut esset tatus, aut furto de sacro tollitur, aut sanguine vel humano sennine volitariis polluitur, & est alia species. Vel fit iniuria rebus sacris, seu Deo dicatis, vel sacramentis, vasis, reliquijs, sanctorum imaginibus, & huiusmodi ad Dei cultum, & sanctorum reverentiam pertinentibus, & alijs rebus mobilijs vel immobilijs Deo dicatis, & ad usum ministrorum Dei, mancipatis, & hec est alia species. Ad sciendum autem quando committatur sacrilegium in omnibus suprà dictis species, intuere ad quid persona, locus, & res si sanctificata, & considera si contra illud, ad quod sanctificata est, acq;

uit, etiæ sacrilegium, & non aliter. Unde imponens grauamen agri ecclie est sacrilegus, si seculari autoritate hoc facit, quia quod ad hoc sanctificatus est, non autem si in eo faciat furtum, vel adulterium, quia non ab hoc exceptus est, eo quod est ecclesia. Si quis blasphemat in loco sacro, non est sacrilegus, sicut si furetur, sanguinem, vel seneum humanum fundat, quia quod ad haec est sanctificatus. Similiter si sacerdos vel religiosus fornicetur, non autem si furetur, est sacrilegus: quia ad hoc est sanctificatus, non ut furetur, sed ut castè viuat. Et istæ tres species sacrilegij de necessitate sunt confitenda, quia non sufficit dicere, cominius sacrilegium, vel furtum, sed tale, vel in loco sacro, & huiusmodi, quia istæ species sunt ab alijs distinctæ speciebus peccatorum. De hoc Tho. secunda secundæ. q. 99. a. 1. 2. & 3.

² LVIDENTES, mercates, chotizantes in loco sacro, non committunt sacrilegium, sicut effundentes semen, & huiusmodi: quia ista sub precepto non prohibentur, sicut illa. Posset ianitus esse excessus in huiusmodi, quod peccatum sacrilegij constitueret, ut etiam dicit Sil. §. 5.

³ DE multiplice pena sacrilegiorum vide c. de episc. & cler. & 17. q. 4. pecto. Aliquando maiori excommunicacione plectuntur, aliquando minori, aliquando alii poenis, quæ ad confessore non pertinent, sed ad iudices alios.

SAGITTARII, suprà, At. §. 6.

SARRACENI.

Sarraceni, qui infideles sunt, quod ad prohibitionem, quasi in omnibus Iudeis comparantur, ita ut sicut Christianis multa prohibentur circa Iudeos: ut supra Iudei. Ita circa Sarracenos: tamen non prohibetur Christianis comedere, & bibere, vel habere cum Sarracenis, sicut cum Iudeis. c. ad mensam, 11. q. 3. & c. quia Iudei.

² 8. q. 1. nisi ipsi Iudaizarent Sarraceni,

secundum quosdam, quia sic adeset causa prohibitionis. Non sunt permitendi, ut aliquam faciant invocationem Mahumeti publicè inter Christianos.

L. flianos.

SATISFACTIO.

stianos, quia contra cle. vnic. de Iud. Neq; ad illos Christiani possunt arma defere. sup. Excommunicatio i4. multa alia de eis. supra. Iudæi. §. 11. &c. 13.

SATISFACTIO.

SATISFACTIO, quæ est tertia pars sacramenti poenitentiae, importat medicinam quandam, curantem præterita peccata, & à futuris præteruentem; quæ quāuis Deo aequivalens esse non possit, potest tamen sufficiens fieri ex Dei gratia: de qua Tho. 4. lent. d. 15. q. 1. a. 1. q. 1. & est secundum Greg. Præterita mala plangere, & plangenda non amplius committere.

REGULARITER hæc poenitentia sacramentalis est à sacerdote in confessione sacramentali imponēda, vt poenitentia sacramentum habeat omnes partes suas materiales, tamen in tribus casibus omitti potest. Primo, quando conflat poenitentem integrè satisfactio: nre: tunc non debet amplius legari, quia coram Deo non amplius obligatur. Secundo, quando poenitentis est impotens, ut potest in extremis, ex tunc sufficit indicare ei poenitentiā soluendam quando poterit, & sic illū absoluere. Adiunatiq; potest suffragijs ecclesiis: vt in c. ab infirmis. 2. 6. q. 7. Tertio, quā poenitentis nullam vult acceptare poenitentiam, etiam minimā, offerens se satisfacturū in purgatorio, est etiam absoluendus, sicut sup. confessio. §. 29.

PRO satisfactio: tria possunt imponi, vel oratio, vel eleemosyna, vel ieiuniū, per quod intellige omnes corporales exercitationes propter Deum, ut peregrinatio, disciplina, & huiusmodi. Eleemosyna tamē videtur esse magis satisfactoria, iuxta illud Dani. Peccata tua eleemosynis redime. Sit ergo sacerdos discretus, vt poenitentiam imponat commensuratum, tribus videlicet, peccatori, peccato, & fini. Nam peccatori infirmo parua sufficit poenitentia, similiter & illi, qui parum devotionis habet, quia si magna ei daretur, forte non persolueret. Debet etiā peccato conuenire, vt secundum peccati conditions poenitentia applicetur, sicut luxuriosi ieiunium, auaro ele-

mosyna, & sic de singulis, vt contraria contrarijs currentur. Debet & fini conuenire, id est, salutis animæ, vt per penitentiam excidantur peccatorum occasiones, vt ne quis ad talem locū vadat, vel ludat, quando hæc sunt peccati causa.

NON refert an imponat poenitentiam ante absolutionē, vel post, dummodo confessor videat in poenitentia nimi præparationem. Melius tamen videatur ut ante imponat, & cū interroget, an sit contentus eam acceptate, & facere. Caveat autem ne sectetur eos, qui vnam Patrem noster imponent tunc soluendum statim pro poenitentia, vt illam in gratia perficiat, & post aliam magnam poenitentiam nō sacramentalem imponunt. Hoc enim poenitentibus nociuū est, quoriam cum hæc poenitentia non sit sacramentalis, non tantum est satisfactoria, sicut si sit sacramentalis. Nec oportet timeri, quia etiam q; non fiat in gratia, nō est necessè reiterate confessionē, quia si non satisfit Deo, sit tamē fatis ecclesiæ, supr. Confessio. §. 10. detur ergo tunc poenitentia, & hortetur confessor poenitentem, vt quando soluit poenitentiam, de peccatis conteratur.

VT autem fructuosa sit satisfactio, debet regulariter fieri in gratia Dei, & tora, & vbi, & quando, & sicut imposta est à confessore, & acceptata, secundum Caie. in fi. 3. part. S. Tho. & qui hanc omitteret, non propter hoc mortaliter ageret, nisi ex contemptu, quia non omitteretur aliquod necessarium ad salutem, cum hæc sit solutio penitentialis, quæ si hic non solvatur, solvetur in purgatorio: sec. Caie. ibi. Et si fiat sine charitate, valet in foro ecclesiæ, sicut dicens officium in mortali, non tamen tuū valet ad expiationem peccatae debitū eorum Deo pro peccatis, valebit tamē quod ad hoc, quando peccator ad eorū redibit, quia pars est sacramentalis, & hoc verum est de ea, quæ relinquunt post se effectum permanentem in tortum, vel in parte adueniente charitate: vt dicit S. Th. sicut confessio informis & baptisimus inclinat

